

JUSTICIA SOCIAL

Núm. 127 - Any III - Epoca III

Barcelona, 9 de Desembre de 1933

Número solt: 15 Cts.

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

Les pròximes eleccions

A la conquesta dels municipis!

Hem d'apoderar-nos de tots els ajuntaments de Catalunya per a desfer les maniobres de la Lliga i convertir-los en baluards de la Revolució

PABLO IGLESIAS

Vuit anys s'acompleixen avui de la mort del gran mestre del Socialisme espanyol, Pablo Iglesias. Aquest aniversari s'escau en uns moments tan difícils, que el millor homenatge a la seva memòria serà dir quant ens seria necessària la seva presència per acompanyar-nos en la nostra lluita i menar-nos dreturament a la victòria final.

Les sortides de Maurín

Amb el cap atapeït de fantasies cavalleresques, un bon matí Don Quixot féu la seva famosa sortida contra el molins de vent i retornà abatut i macat a casa seva.

Parodiant el gran llús, Maurín ha fet també una sortida d'entre la prosa grisa i monòtona d'«Adelante», i ha aconseguit un èxit si fa o no fa equivalent a la del cavaller de la trista figura en aquella memorable ocasió.

No són precisament fantasies cavalleresques, sinó la seva ceguera política i la seva ideologia tronada la que ha emprès Maurín a dedicar-nos en un dels últims números d'«Adelante» tres columnes de pessima literatura pel nostre editorial d'ara fa dues setmanes i més particularment per la nostra constatació que l'Esquerra és avui dia un partit de base obrera.

Naturalment que no podem negar el dret a Maurín de veure les coses al contrari del que són, com tampoc Maurín ens podria negar el dret a pensar — si així ens plagués — que el B. O. C. és un partit burgès pel fet intrascendent que el camarada Miravittles acabí d'ingressar a la comarria dels propietaris.

Però les opinions poc importen davant de la realitat dels fets. I els fets ens diuen — i és un deure elemental de tot marxista escoltar la seva veu — que la massa obrera que ha après a fer ús dels seus drets polítics està ara per ara, gairebé en la seva totalitat, al costat de l'Esquerra i és amb aquesta massa amb la que els marxistes a Catalunya hem de treballar i no en cap altra de feta expressament per a ús i abús de marxistes aficionats i poc exigents.

Es possible que Maurín tingui tota una altra opinió i que això fos un bonic tema per a una controvèrsia si els temps permetessin tals espais. Però els fets, com delem, són enemics de les opinions. I les darreres xifres electorals han dit coses tan clares que és necessari dir-se Maurín per a no comprendre-les i per a no treure'n una lliçó de prudència política i de tàctica revolucionària.

Tot just acabat el ressò de la lluita electoral, per al nomenament de Diputats a Corts, ens trobem al llindar d'una nova empresa que és la de les eleccions municipals per al dia 17.

El problema que es planteja és el mateix que el del 19 de novembre. Dos grans camps en lluita: dretes i esquerres o republicans i antirrepublicans o marxistes i antimarxistes. Contra el caràcter administratiu que correntment tenen les eleccions municipals cal remarcar que les d'ara tenen, abans que tot, un caràcter polític, i és en aquest terreny de la política que cal situar la lluita. Si en les eleccions del dia 17 triomfessin les dretes, com aparentment han triomfat en les eleccions de Diputats a Corts, no anirien als municipis els elements administradors d'un partit o d'un altre, sinó que hi aniria la reacció anticidatana, antiesquerrista, antiobrera i antirrepublicana. I a aquesta reacció cal barrar-li les portes de totes les Corporacions municipals, costi el que costi i amb una decisió sense reserves.

La lliçó rebuda en les eleccions de Diputats a Barcelona, en les quals la Lliga Catalana gràcies a una colla de delictuoses maniobres ha pogut apuntar-se la victòria, ens ha d'ésser profitosa i hem de tenir-la present, i l'han de tenir present, sobretot, tots els partits d'esquerra per a no caure en els mateixos defectes que foren la causa d'aquella victòria.

Acció Catalana Republicana i el novell Partit Nacionalista Republicà d'Esquerra sembla que, des del seu respectiu punt de vista han comprès que els esqueia la culpa de la victòria de la Lliga, i que han acordat no anar a les vinentes eleccions municipals i deixar més respectius afiliats en completa llibertat d'acció per a votar la candidatura que més s'acosti a llur ideologia.

Aquest acord, però, no és sincer. Ho hauria estat si un i altre partit haguessin entrat francament en la coalició contra la Lli-

ga, a la qual l'Esquerra de Catalunya els ha convidat. El fet de no entrar-hi inclou molts perills, perquè, a part d'unes probabilitats d'abstencionisme que equivalen a vots a favor de la Lliga, és molt possible que els catalanistes republicans votin la Lliga, o almenys es divideixin i part d'ells votin la Lliga, i que els nacionalistes republicans, si obeeixen la rencorositat de llurs capdavanters, votin també la Lliga; no hem d'oblidar que el capítol primer de la ideologia del grup de L'Opinió vol, abans que tot, l'enfonzament de l'Esquerra. Per això és dubtosa la sinceritat de l'esmentat acord. En política calen les situacions clares i que siguin ben aclarits els camins cap a finalitats ben determinades, perquè obrar d'altra manera és esbatanar la porta cap al confusióisme.

Quant al nostre partit remarquem que per una immensa majoria d'afiliats les diferents Seccions de la Unió Socialista de Catalunya han acordat continuar, en aquestes eleccions municipals, la coalició amb Esquerra Republicana de Catalunya.

Pres l'acord sabem que tots els nostres afiliats, sense excepció, votaran per disciplina la candidatura que presentarà l'Esquerra coalitzada amb la U. S. C. Però d'això no n'hi ha prou. Cal que els nostres afiliats comprenquin la necessitat de la coalició amb l'Esquerra Republicana i que votin la candidatura amb l'entusiasme que deriva del convenciment que el nostre vot, abans que ésser a favor de les esquerres, és una manifestació contra la reacció que vol governar la nostra vida municipal.

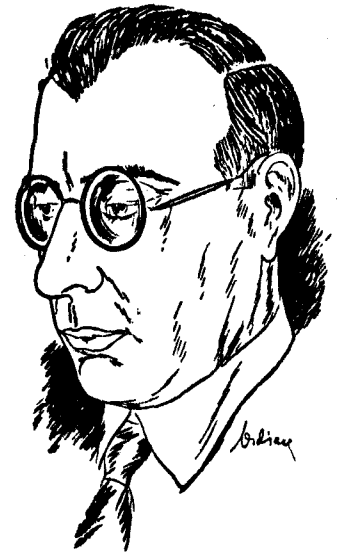
A propòsit d'aquestes i altres eleccions, en les quals hem acordat anar coaligats amb Esquerra Republicana de Catalunya, alguns companys han dit en les assemblees de les Seccions que s'ha d'anar sols a les lluites electorals perquè cal obrar en socialista. I això és una equivocació. Cal anar sempre a la lluita sols, si sols po-

dem triomfar, o acompanyats si només podem triomfar acompanyats. És aquesta la posició socialista o marxista i no cap altra. Ens hem de valer de la democràcia burgesa sempre que sigui necessari per a introduir-nos en els rengles directius de la burgesia que sí, per suposats principis, no que volem abatre. Anar sols per es obrar en socialista, sinó obrar en innocent.

Es també un error el pretendre hipotecar l'esdevenidor ilusionant-se amb la idea que en futures eleccions haurem d'anar sols a la lluita. No podem saber què ens reserva l'esdevenidor i cal emmotllar-se a obrar sempre d'acord amb les circumstàncies de cada moment. Pensem que ens trobem davant una llei electoral espanyola i d'una llei electoral catalana, ambdues majoritàries i ambdues prohibitives perquè els partits naixents puguin fer sentir llur veu en els organismes governatius. I és molt possible que mentre aquestes lleis no siguin substituïdes, ens calgui anar a les lluites electorals coalitzats amb uns o amb altres. I la cosa més de doldre serà no el fet d'anar coalitzats sinó l'obligació d'haver d'anar coalitzats. Mentre no sigui adoptat un sistema de representació proporcional, si el Socialisme no consegueix l'adhesió de les masses obreres, haurà de refiar-se de coalicions per a fer sentir la seva veu en els llocs directius de l'Estat, de les regions o dels municipis.

Per a acabar, una darrera observació que ha de decidir l'entusiasme per a votar la candidatura coalicionista en les eleccions del dia 17. S'acosten dies de prova per als socialistes i per al proletariat en general; és molt possible que d'una manera fatal i inajornable ens calgui apoderar-nos del poder.

Hem de pensar, doncs, que la tasca ens serà menys difícil si a cada municipi hi tenim uns companys que puguin ésser uns heralds de davantera.

JOAN COMORERA

el President del C. E. de la U. S. C., qui per prescripció facultativa haurà de romandre allunyat durant un cert temps de les activitats polítiques i de qui publicarem la setmana pròxima unes interessantíssimes manifestacions sobre el seu recent viatge a Madrid i Andalusia.

gest. No ha estat degut precisament a la demanda de la Unió Socialista — per molt que pogués ésser autoritzada la nostra veu davant el partit que regeix Catalunya — perquè l'Esquerra podia senzillament no accedir a la nostra petició, que ni nosaltres aspiràvem a imposar ni l'Esquerra podia per dignitat consentir que la imposéssim. Ha estat tot un procés de circumstàncies que ha fet evident als ulls dels més refractaris la raó que hi havia en el nostre consell, i preferim constatar avui aquest fet — del qual no ens envanim gota — a atribuir-nos pretensiosament una pressió desproporcionada i una victòria que no fóra alegre per a nosaltres, com farien de segur en un cas semblant aquells que ens critica-ven amb violència i ara no puelen.

Això per als amics de l'Esquerra, perquè cap d'ells no servi amargor si l'experiència els ha confirmat tard els nostres judicis contra el criteri d'ells. Ara l'Esquerra no ha sinó d'endegar la força que els escamots eren, i en forma més útil i més lligada, perquè som els primers de reconèixer que hi ha entre la massa d'aquell jovent una força entusiasta i aprofitable, provadament lleial a la Revolució. I, també, ha d'evitar en el futur tot gest de recel davant els nostres advertiments de qualsevol ordre, segura com ha d'estar en tot moment — i més després d'aquest episodi que qualificariem d'alliçonador — de la intenció honesta (i qui sap si en el fons sovint encertada) que sempre ens guia.

(Passa a la pàg. 4.)

La dissolució dels escamots

Els escamots de l'Esquerra han pres diumenge, espontàniament, l'acord de dissoldre's. És un acord que els honora, i un servei pòstum tal vegada inapreciable que fan a llur partit. Ara que el fet s'ha produït en forma pública, amb resignació que no deixa amarguesa, el comentarem. Abans vam silenciar tots els atacs — demagògia electoral inconsistent — que l'Esquerra i nosaltres vàrem rebre a pretext dels grups de xoc. Esperàvem amb segura confiança que els fets ens donarien la raó, com altres vegades, i que esvait

el paroxisme passional de colles furioses, tothom s'adonaria dels seus errors i tindria el valor de rectificar.

Recordem, en efecte, que qui va demanar amb noblesa d'amic i amb autoritat d'adversari lleial la dissolució d'aquesta força combativa va ésser la U. S. C. No ho vàrem demanar per cap gelosia, per cap enveja, per cap personalisme o interès petit. Aquells que han seguit la nostra actuació — i particularment els antics aliats d'Esquerra Republicana — saben prou que no són aquestes raons

menors les que inspiren la nostra conducta. Ho vàrem demanar en interès de tots, davant l'antipatia més o menys extensa que tota actuació expeditiva sol congriar al seu voltant i que els escamots ja concitaven, justa o no — que ara no interessa discutir-ho. En interès de la Revolució, la qual servim lleialment, i de la pròpia Esquerra. La prova millor que l'Esquerra mateixa al capdavant ho ha entès així és el seu acord espontani.

Remarquem altre cop, en efecte, el caràcter espontani d'aquest

Al Parlament de Catalunya

La reforma agrària catalana

El company SERRA I MORET: Senyors Diputats: Creiem que no serà difícil que la Cambra es faci càrrec que no es una cosa molt fàcil per una mentalitat socialista com és la nostra fer l'apologia del dictamen que ha presentat la Comissió Especial de Contractes de Conreu. Únicament perquè tenim la facultat d'ésser realistes, podem atemperar-nos a certes coses que són proposades aquí per a solucionar conflictes que són vius a la nostra terra, ja que no podem obtenir naturalment aquelles resolucions que nosaltres desitjariem, però que poden marcar un avenç en les condicions generals de la nostra societat; i, per consegüent, nosaltres tenim el deure de veure-les amb simpatia i recolzar-les en el que ens sigui possible. Ja sabem que d'aquesta Cambra, probablement, no sortiran mai solucions socialistes. No podem fer-nos il·lusions a aquest respecte; però encara que així sigui, en l'evolució general de les coses, nosaltres hem d'apreciar l'esforç que pugui fer-se en aquesta direcció, que serà més o menys marcada, i que algunes vegades, tot i proposant normes de justícia i equitat, podria ésser que aquestes representessin un entrecanvi en el progrés de la nostra ideologia. En aquests casos, nosaltres som realistes. Una mentalitat socialista no és una mentalitat dogmàtica com molts es pensen. Dintre del socialisme, com dintre de tots els credos i de totes les organitzacions que sostenen moltes modalitats que hi ha en el camp socialista, n'hi ha moltes, gairebé podríem dir la majoria, que tenen un criteri evolucionista i que tenen, a més, una solució particular per a cada conflicte plantejat en la societat moderna. Una cosa ens uneix a tots — i crec que en això vosaltres haureu de comprendre el per què nosaltres, en molts moments, som partidaris de solucions intermitges — que és la realitat econòmica que nosaltres considerem com a prèvia a la realitat jurídica. Nosaltres creiem, i ho sostenim — i tenim alguns motius per a sostenir-ho — que sempre les realitats econòmiques són les que determinen l'estat social dels pobles i, per consegüent, el seu criteri jurídic i la seva adaptació a normes jurídiques.

EL PROJECTE DE LLEI ES MOLT MODERAT

Aquí, en discutir-se aquesta Llei de contractes de conreu i particularment en discutir-se la totalitat d'aquest Projecte, s'ha donat a les seves possibles conseqüències una amplitud potser excessiva, perquè pels parlaments que jo he escoltat en la discussió de la totalitat d'aquest Projecte m'ha semblat endevinar que en alguns hi havia la il·lusió que aquest Projecte havia de resoldre tots els conflictes del camp i en altres hi havia la temença o l'aprensio que aquest Projecte crearia una quantitat de conflictes nous, i en alguns, exagerant la nota, s'ha arribat a dir que la riquesa del nostre país sofriria una amenaça molt seriosa; en altres, encara, s'ha dit que això seria la ruïna de les nostres institucions i la de la nostra riquesa agrícola i pecuària. Crec que tot és exageració, que ni aquest Projecte soluciona tots els conflictes — com és llei natural que no els solucioni — i que ningú no perilla en virtut d'aquest Projecte. A més, en fa l'efecte que aquest Projecte l'haurien hagut de veure amb molta simpatia tota la gent conservadora del nostre país, perquè tot ell és d'una certa timidesa, tot ell és d'una gran circumspecció. No hi he vist jo — almenys el meu temperament no ho ha sabut veure — cap exageració enlloc. Per consegüent, quan he sentit de llavis tan autoritzats com del senyor Abadal — persona que sap ella i sap tota la Cambra que em mereix el més alt respecte — que la riquesa de Catalunya era amenaçada per les conseqüències enormes que es derivarien de l'aplicació de les reformes que aquí s'establien, em semblava una cosa completament exagerada, i per aquest respecte que jo tinc al senyor Abadal, jo, escoltant-lo amb moltíssima atenció, no podia endevinar en quins motius es fonamentava per a fer aquests vaticinis tràgics del que podia resultar de l'aplicació de les normes que en aquest Projecte s'establien — em semblava que potser era una aprensio — no diré una posició política — que en ell no vull creure — pròpia de l'home que ha viscut en un món on res no s'ha mogut durant un munt d'anys i fins i tot de centúries.

HEM DE VEURE, PERÒ, AMB SIMPATIA LA SEVA PRESENTACIÓ

El problema existeix. I si no hagués existit fins hauríem de desitjar que existís, perquè jo no sé que n'hem de treure de la resignació i quin profit pot haver-hi per a Catalunya que els nostres pagesos, els nostres treballadors, es resignessin a una vida de misèria i privació, i no dic d'esclavatge

Intervenció del company Serra i Moret en la discussió de la totalitat de la llei de contractes de conreu

perquè aquest és relatiu, però sí a una vida de misèria i de privacions que no pot donar-li cap facilitat per al seu desenvolupament físic i intel·lectual. Just és que tinguin ambicions, i si en el camp d'aquestes ambicions no hi ha més que la lluita personal del que treballa i conrea la terra amb el que la posseïx, què té d'estrany que ens trobem davant d'aquest conflicte, que és cosa naturalíssima i que hem d'acceptar-lo, no com a un mal, sinó en conjunt i considerant-lo d'una manera freda i serena com un bé? És molt preferible que existeixi una lluita i un antagonisme entre el patró i l'obrer o entre el propietari i l'interessat o el parcer o el que conrea la terra, que no pas que existeixi una harmonia paradisiàca en perjudici d'un dels dos.

Acceptem, doncs, el problema i procurem endegar-lo, perquè nosaltres, naturalment — per alguna cosa hem vingut al Parlament — malgrat que tinguem la nostra ideologia i la nostra concepció d'una nova societat i de les formes que puguin regular una nova societat, nosaltres som aquí per adaptar-nos a l'ordre legal que s'estableixi per a mirar d'endegar-lo, de corregir-lo i, en el possible, de millorar-lo. Per consegüent, nosaltres veiem amb simpatia la presentació d'aquest projecte, i, ho repetisc, si alguna cosa té per nosaltres és que és tímida; a part d'alguna alteració, d'alguna modificació, potser d'alguna millora que podria introduir-s'hi, al meu entendre, per a donar-li un sentit més orgànic, per a donar-li fins i tot una possibilitat d'aplicació més eficaç, pel restant a nosaltres ens plau i desitgem recolzar-lo. Jo tinc la convicció que aquesta Llei no ha de portar de cap manera cap catàstrofe ni tampoc cap perjudici a la nostra economia. En l'ordre de les relacions entre els conreadors i els propietaris, hi trobaran, tant els uns com els altres, majors facilitats d'intel·ligència que les que avui tenen i hi trobaran normes més segures per a establir els seus contractes; no estaran en el terreny de les vaguetats en què han viscut sempre aquests contractes de la terra.

LA LLIBERTAT DE CONTRACTE I L'ACCIO DE LA PROPIETAT DE LA TERRA

Deien alguns dels impugnadors d'aquest Projecte que constrenyia, que limitava la llibertat de contractació. Jo no ho sé veure; tampoc no n'he sentit cap demostració. Jo no he vist enlloc que aquest Projecte limités la llibertat de contractar; no fa altra cosa que establir uns normes generals dins de les quals poden fer-se tota classe de contractes, amb tota la varietat que existeix a Catalunya, i, fins i tot, si fós més prolífica aquesta varietat cabria també dins d'aquesta nova llei. Podrien multiplicar-se les formes de contractació, i aquesta llei no hauria de modificar-se: hi caben totes les formes de contractació. Només aquesta llei fa un punt de referència que no existia, perquè s'hi estableix la possibilitat de revisar els contractes i d'atemperar-los a noves condicions econòmiques. Alguna referència ha de fer perquè es trobi la fórmula, la disjuntiva o el motiu que pugui decidir si el contracte és revisable o no ho és. I com que no en tenim cap d'altre, com que no tenim cap altre punt de referència, la llei ha d'acudir a l'únic que podia anar, que era el de la riquesa declarada, el de la riquesa imponible. Podríem crear-ne nous punts de referència, però seria una gran complicació si els creéssim; perquè, com els creariem? Es que podríem donar nosaltres a les Juntes Arbitrals la facultat que elles fessin una estimació de la terra, una estimació de les possibilitats de producció i una estimació del possible preu que s'hagués de pagar per a l'explotació d'aquella terra? Dintre mateix d'aquest punt de referència, o només prenent-se com a base o tipus, també hi cap l'acostar-se més o l'apartar-se més segons siguin les pretensions d'aquells que estan en lluita o en pugna i que no puguin harmonitzar els seus interessos. Per consegüent, fins en això la Llei és moderada.

Una altra de les impugnacions és el dir que els propietaris no se sentiran segurs en la possessió de la terra. Crec que poden sentir-se perfectament segurs amb l'aplicació d'aquesta llei. Tot aquell que es consideri amb el dret d'ésser propietari, al meu entendre — i em sembla que no dic res de nou ni res molt separat d'a-

questa concepció general del món o de la societat — ha de considerar-se en el dret d'ésser propietari en tant que aquella cosa que ell posseïx o detenta tingui una utilitat social, no sigui quelcom subjecte al seu caprici, sinó que sigui objecte sempre de rendiment i d'utilitat per a tots els homes; i si una propietat que està en explotació, una finca que està en explotació, no pot conrear-la ell, no pot atendre a la seva explotació d'una manera directa i d'una manera eficaç, i ni amb el seu intel·lecte ni amb el seu esforç muscular, quin dret bàsic, essencial, té aleshores el propietari a la possessió d'aquella terra? Es que únicament la inversió del capital justifica, en coses d'extensió limitada, com és la terra, el dret d'usufructuar aquella part que pot ésser d'utilitat social, que pot ésser de gran rendiment i que un altre la intervé, no en la seva capacitat de productor o director d'aquella explotació, sinó solament en la seva capacitat de propietari, únicament intervenint, interferint aquesta explotació normal de la terra? Jo crec que en aquest cas nosaltres hem d'admetre, i ho hem d'admetre alegrement — ja no parlo des de cap punt de vista socialista, sinó des del punt de vista més capitalista que vulgueu — hem d'admetre que la propietat, com més estigui en les mans dels que la treballen i que l'exploten i que la fan produir, més rendiment social pot donar, més avantatges pot produir; ens haurem d'alegrar sempre de veure que la terra, com tota cosa de valor social limitat, està en les mans que més eficaçia li poden fer donar. I en la forma que ho estableix la Llei, en aquesta forma moderada, progressiva, lenta, amb una bona quantitat de reserves que gairebé no poden ampliar-se, quins perills existeixen o quins perills presenta contra el sentiment de la propietat? Si més aviat l'estimula, si més aviat li dona un gran afany! El senyor Carreres i Artau ens deia aquí que algunes de les propietats passaven moltes vegades a mans dels masovers o dels explotadors. Jo he de dir-li que no són algunes, sinó gairebé totes, i que els que fan valer les propietats són precisament aquells que opten a la seva compra i que solen ésser els que les exploten. I doncs si aquest procés nosaltres el veiem en la forma restringida d'avui, què té de particular que nosaltres li donem un sentit legal, un endegament i una facilitat, tota vegada que la societat se'n beneficia, que aquest procés es realitzi i que cada dia vegem novament que explota directament la terra incorporada a la seva propietat, perquè tenen aquest sentiment de possessió i de permanència d'aquella cosa que ells necessiten per a la producció i per al seu treball? Al contrari; quin mal ha d'ésser per a nosaltres, a Catalunya, que també s'estimuli? Si no en pot fer cap, si vosaltres sou els primers que hauríeu de rebre això amb alegria, perquè, en realitat, vosaltres veureu que hi ha un estimul superior, per part d'aquells que treballen la terra, per arribar un dia o altre a la seva possessió, sobretot si troben dins de la llei facilitats per arribar a l'adquisició d'aquella terra que treballen!

CAL ESTIMULAR LA COLLECTIVITZACIÓ DE LES FORMES DE PRODUCCIÓ

Com que en la discussió de la totalitat tots nosaltres ens hem limitat només a parlar en termes generals, jo no vull dir ara si és completament justa l'estimació que ha de fer-se del valor de la propietat. Tot això podrà discutir-se després i en el detall quan arribi el moment precis i podrà corregir-se en un sentit o altre, perquè el principi que estableix la Llei, no solament és un principi just sinó que socialment parlant és un principi útil, i nosaltres hauríem d'estimular-lo i sobretot vosaltres més que nosaltres, i no és que nosaltres ens haguem de penedir d'haver-hi estimulat com a socialistes que som, perquè quan nosaltres parlem de socialització no vol dir que les coses totes hagin de collectivitzar-se, ja que hi hauran coses que no podran collectivitzar-se mai; una d'elles és el treball de la terra en el nostre país, però sí que podran les formes de producció, és a dir, en la manipulació dels productes de la terra algunes vegades s'oferirà la possibilitat de treballs col·lectius, però generalment en els treballs elementals i primaris de totes les col·lites, els homes a Catalunya, almenys per regla general, perquè el

mapa de Catalunya és molt variat, han d'ésser treballs individuals, que fets per un home sol que senti aquest treball, perquè comporta moltes vegades una vida de privacions i sacrificis més que de compensació i esplai. I, per consegüent, aquell home ha de tenir una certa vocació per l'ofici que fa i ha de tenir arrels molt profundes en la terra, i és molt natural que estant consagrat a la terra d'una manera continua arribi a sentir fonament el desig de possessió de la terra, i és molt just que nosaltres facilitem aquest sentiment de possessió de la terra en tot el que sigui possible. I no veig que això pugui portar cap mal resultat econòmic. Anarquia, no pot portar-la mai, tampoc aquest projecte; al contrari, l'anarquia ve sempre de la impotència que es troba en aquell que defensa els seus interessos davant de la legalitat existent. A tot home que li doneu camins legals per a poder defensar els seus interessos, el trobareu en certa manera conservador, almenys amic de la legalitat i de l'ordre. Aquell que és impotent, que es troba ferit i que no pot defensar-se mai, aquell és anarquista o anarquitzant; és el depravat que no troba els camins oberts, aquell és qui és anarquista. Tot el que ha succeït en el camp, a casa nostra, no és cap novetat perquè ha succeït gairebé a tot arreu del món i si algú de nosaltres s'esgarria és perquè no té l'experiència o no ha volgut llegir la història; en una època o altra sempre han succeït gairebé a tot arreu del món, perquè aquesta lluita és eterna, o, si no completament eterna, és realment una lluita centenària. Precisament no fa molt temps que estava llegint uns llibres que parlen de la transformació de la propietat a Irlanda, i em semblava llegir la història contemporània de Catalunya. Les mateixes coses que han succeït aquí succeïen a Irlanda cinquanta anys endarrera per uns lleis que havia votat el Parlament britànic, força més radicals que les que proposa avui, al cap d'uns anys, la Majoria d'aquest Parlament. Les mateixes alteracions d'ordre, la mateixa negociació de lliurament de fruits, els mateixos incidents, tot va succeir igual cinquanta anys endarrera a Irlanda.

EL SENTIT POLITIC DEL PROJECTE

Jo sé que em direu que algunes d'aquestes reformes, en la major part d'elles, ha estat el pretext polític, a part d'aquests de previsió contra la invasió del socialisme, qui les ha portades; en molts casos, el que els pobles han volgut redimir les seves terres de la possessió dels estrangers: el cas de Txecoslovàquia, el de Polònia i aquest mateix cas d'Irlanda, on les propietats es redimeixen de la possessió que tenen els lords anglesos, són casos de nacionalisme, que em direu que aquí no tenen justificació, però és que també aquest problema de la terra té un aspecte polític i el té també a casa nostra. Quan els homes es divideixen en grups i els uns van a la conquesta dels drets i els altres a oposar-se a aquesta conquesta perquè volen continuar en l'ús del

privilegi, els homes ens dividim en dos camps o en més de dos camps — generalment en dos perfectament delimitats — però la diferència que hi ha entre un camp i un altre camp és molt superior a la que hi ha entre una nació i l'altra nació. La lluita és política també en aquest cas, i està molt justificat que sigui també una lluita política, perquè tots aquells que durant anys, per no dir centúries, han estat demanant reformes i el reconeixement d'uns drets que ells havien adquirit, que la major part d'ells i com a classe tots havien adquirit amb el seu esforç, aleshores és molt natural que aquesta gent imposi una avançada en la societat i es trobin amb pugna amb els que volen retenir l'ús de tots els privilegis; que hi hagi, en fi, classes polítiques i que les coses es plantejgin en el terreny completament polític. Està tan justificat aquí, com si els propietaris fossin d'una nació: els propietaris seran tots catalans, o la majoria d'ells seran catalans, i la lluita serà entre catalans, però serà entre una classe de catalans i entre una altra classe de catalans, entre una classe que són excessivament conservadors i no volen adaptar-se a les exigències del moment i els altres que senten l'impuls contingut de tants de segles de lluita i que troben una oportunitat per a defensar el seu dret i defensar-lo dins de la llei, perquè al capdavall aquí no estem discutint altra cosa que una llei.

DEL CONTRACTE D'ARRENDAMENT AL CENS REDIMIBLE

Des de Mèxic fins a l'extrem Orient, fins a l'Àsia, és fàcil de demostrar com la multiplicació de la propietat ha resultat sempre en un augment de riquesa; fins i tot aquelles societats asiàtiques que es sostenen en aquests moments en contra de tot el món i dels corrents moderns, se sostenen precisament perquè la propietat està molt disseminada i perquè està en moltíssimes mans. Aquest fet no el pot negar ningú. Els fets econòmics transcendeixen d'una manera forta en l'organització social, adaptant els homes a unes condicions de resistència, que és impossible moltes vegades que corrents moderns i que corrents civilitzadors pentrin en molts pobles per haver estat aquests sotmesos a lleis econòmiques que els ha modelat d'una manera que gairebé són impermeables als corrents exteriors. Es, doncs, interessant de dir que aquest Projecte, al nostre entendre, encara és excessivament tímida, i jo diré que si alguna cosa hauríem desitjat exigir d'aquest Parlament, és que d'una manera més clara, encara que no està en el Projecte, haguéssim vist almenys un pas d'ascensió per a tots aquells que estan esperant de nosaltres la resolució o l'endegament dels seus problemes. Dic ascensió en aquest sentit: per exemple el contracte de rabassa morta que queda en la llei de reforma agrària consagrat com un cens — que han de venir lleis que el desenrotllin, però que el principi podria ésser desenrotllat d'una manera més radical dintre d'aquesta llei i podria ésser establert ja des d'ara que tot contracte de parceria que comportés una continuïtat de treball i d'explotació, es pogués reconèixer ja com una entiteus, com un cens redimible a voluntat del conreador; això s'havia ja de consignar en la llei, per a demostrar que nosaltres, almenys, ascendim en totes les coses.

Just és, per exemple, que en els llocs on els amos de les terres les exploten directament o per mitjà d'un

ASSORTIT NEBI DE GALETES

21 classes fines per a postre, berenar, desdèjuni, etc.

MITGES LLAUNES, 5,25 KILO (DEMÉS EL TIMBRE)

Si el problema agrari a Catalunya no existís, hauriem de desitjar la seva existència

arrendatari, i que no tenen altra cosa que jornalers, just és que allà mantinguin com aspiració el poder arribar a emancipar-se o a treballar pel seu compte i arribar a ésser masovers o parcors o conreadors directes. Però com que a Catalunya aquest pas ja està donat i com que aquest pas està donat fa cents d'anys, just és que a aquests conreadors directes, els quals han consagrat tota la seva vida i la vida de moltes generacions a l'exploració de la terra i a l'enriquiment del nostre país, se'ls donés al capdavall unes facilitats, no ja per a l'adquisició en aquest sentit que aquí s'expressa, sinó ja un reconeixement d'un dret inalienable en la terra que treballaven, és a dir, que tots els contractes d'arrendament, llevat d'aquests contractes que són de terminis curts, que en alguns casos es donen, que tots els contractes de llarga durada poguessin considerar-se ja com un cens redimible, a voluntat del que explota la terra, i crec que no hauríem fet res excessiu consagrant aquest principi i aquest dret, perquè si nosaltres ja no varem establir en la Llei de reforma agrària al Parlament Espanyol — i per bé que es va trobar alguna oposició, més que altra cosa es va trobar el consentiment general de tots els Diputats i l'aprovació de quasi tots els sectors de la política espanyola, llevat de rares excepcions — just és que nosaltres aquí, per a una cosa que es refereix exclusivament a Catalunya, haguéssim accentuat aquesta nota i li haguéssim donat un desenvolupament major dins d'aquesta llei de contractes de conreu.

NO HEM DE DEFENSAR INSTITUCIONS CADUQUES QUE ES MOREN PER ELLES SOLES

I crec, senyors Diputats, que sense poder afegir grans arguments en favor de l'aprovació d'aquesta llei, he de dir que els resultats que jo m'espero, no són gens desfavorables per a la producció catalana. Escoltant del senyor Carreres i Artau, l'altre dia, la seva magnífica dissertació sobre la masia, a mi em semblava que la idea literària o política del senyor Carreres i Artau era magnífica, i que realment la masia pot semblar una fórmula d'harmonia, una cosa definitiva en l'acció del temps i en les distintes solucions que han donat a certs problemes les diferents etapes històriques perquè ha passat la nostra societat; la masia catalana té molt de poètica, pot ésser cantada en tots els tons per aquells que en són els propietaris, per aquella nissaga que viu allà i que està establerta allà a través del temps i que podria mirar-se tots els embats de la sort, perquè ella, d'una manera fixa, es perpetua allà contra els interessos de tots els

EL NOSTRE FULLETO

Impossibilitats de fer-ho abans per la manca d'espai i per donar sortida a originals de més actualitat, avui reanem, per acabar-la en el número pròxim, la publicació del fulletó «La Commune de Paris», extret de la magnífica obra de Karl Marx del mateix nom.

Els actuals esdeveniments donen una viva actualitat a aquest magistral pamflet, del qual, malgrat els anys passats, se'n desprenen lliçons de gran valor per al proletariat revolucionari. És per això que estem segurs que els nostres companys acolliran amb gran satisfacció la represa d'aquesta publicació i l'anunci que un cop acabat serà reeditat en forma de fascicle a un preu baratíssim que permetrà la seva divulgació entre la nostra classe obrera.

altres. No és en realitat un paral·lamps, ni és tampoc res que mantingui una estabilitat econòmica favorable per als altres. En els temps de les guerres civils o en els temps de perturbació anteriors als moments o a les èpoques que vivim ara, potser la masia catalana representava algun lloc de refugi, potser era l'única cosa estable que hi havia a la nostra terra, l'única cosa fixa, però després ha anat perdent el seu sentit. Un home que no era d'aquí, que no era gens revolucionari, Carlyle, ja deia fa quaranta anys, que la inestabilitat de l'hereu a Anglaterra havia tingut la virtut de crear un estúpid a cada casa. A Catalunya, aproximadament, podem repetir això. L'hereu, per regla general, ha estat un infeliç que ha viscut com el frare de les faveres, a costa de la planta, que és la masia, i de tota l'organització que la masia representa, però en realitat aquell home no treballava res, era un element passiu i moltes vegades destructor; en la major part dels casos, destructor i dilapidador de la fortuna que havia hereditat, i no era la fortuna solament, sinó la institució i la tradició, que potser és alguna cosa més seriosa. Les tradicions i les institucions no les liquidem nosaltres, els de fora; generalment les liquiden els de dintre, els que en fan mal ús, els que les enrunen i les desprestigien. Perquè si la institució hagués estat bona, tots l'hauríem acceptat. Si haguéssim vist que entorn d'aquella masia no hi havia altra cosa que felicitat, pau, ordre i prosperitat, ho trobaríem bé; però hem vist tot el contrari, hem vist, generalment, que el que hi havia era desordre, dilapidació, vici i ruïna. I, en efecte, la nostra masia ja ha mort; ara ja serà aviat un objecte històric i arqueològic. Està bé que aquest gran ciutadà que és el senyor Patxot, vulgui recullir-ne tots els records; farà molt bé, com es recullen els records de tantes altres coses, que així serà aviat un objecte de museu. Però en realitat, la masia ja no viu a Catalunya, com no són vives moltes d'aquestes institucions. Els propietaris, per regla general, degradats amb llur passivitat, sense iniciatives, sense cultura, no han estat mai més que uns perfectes parasits que han viscut a costa dels altres, i no hi ha hagut regeneració enlloc. Si alguna aportació ha trobat el camp català en el capital, han estat aportacions d'altres nuclis, que no són precisament els propietaris; han estat aportacions de grups industrials o gent d'indústria, que s'han enriquit i han portat llurs capitals per a millorar llurs posicions o propietats, però en general, allà on el propietari ha pogut mantenir el seu feude i ha pogut mantenir la continuïtat de la possessió de la terra, allà no hi veurem més que decadència i enviliment. No val, doncs, la pena que lluitem gaire per a defensar coses caduques i que moren per elles soles.

L'OBLIGACIÓ DE LA JUSTICIA EN ELS CONFLICTES DEL CAMP

Nosaltres ens hem d'atèmpar a les realitats econòmiques i hem de crear institucions econòmiques, de protecció a tots aquells que treballen d'una manera eèca, i amb l'organització sindical, que és l'única que pot organitzar els treballs en comú, que és l'única que pot organitzar el crèdit, que és l'única que d'una manera eèca pot acudir a les necessitats dels seus components, sense que nosaltres vulguem interposar-nos entre aquesta acció i la que individualment cadascú realitzi, sinó al contrari, recolzant totes aquelles iniciatives que ja estan prou desenvolupades a Catalunya, re-

colzant totes aquelles formes d'evolució que ens donen fetes moltes vegades les mateixes organitzacions de camperols i de pagesos, secundant-les i fent que els trobin els instruments de crèdit i totes les facilitats per arribar a tenir accés als mercats, fent el possible que llurs treballs es perfeccionin; i totes aquestes coses les podem fer nosaltres sense un gran esforç i sense arruïnar Catalunya. Al contrari, fomentant la riquesa de Catalunya, donant una gran volada a la seva producció, i al mateix temps fomentant i estimulint l'interès d'aquells que treballen la terra, als quals nosaltres no hem de desamparar mai, sinó estimular perquè siguin exigents, perquè siguin ambiciosos, i que vulguin, naturalment dins les lleis, tots aquells drets possibles i compatibles amb l'economia del país, que ho seran tot, mentre n'hi hagi un altre que els tingui, mentre hi hagi un altre que els posseïxi, que no és mai incompatible un dret mentre nosaltres puguem assenyalar-ne un de prop nostre que ja el té, i que, per consegüent nosaltres l'única que podem fer és estimular aquesta gent perquè arribi a un estat de plenitud, cosa que no aconseguirem amb aquesta llei, però a la qual aquesta llei, no solament no perjudica, sinó que facilita i encoratja d'una manera molt eficient i molt plaussible.

Per consegüent, jo desitjaria una sola cosa. Els principis apuntats i més o menys desenvolupats en aquesta llei,

al meu entendre no tenen res de revolucionaris; no crec que ningú en aquesta Cambra s'hagi espantat perquè desitjaria que la col·laboració de tots fes que aquests principis trobessin una forma jurídica apta per poder-se aplicar d'una manera eficient al nostre país. Que si així fos, a part de petites i senzilles modificacions que aquesta llei haurà de tenir, trobaríem al final l'eficàcia d'aquestes Juntes arbitral, que com deia molt bé el senyor Coromines, no van contra els Tribunals de Justícia, ni contra el prestigi de la Justícia, sinó que és una forma més adaptada a tot arreu, i a la nostra terra també, per aplicar i administrar la Justícia; i que no solament és una forma més, sinó que és l'única forma possible, perquè el que no pugui fer les Comissions arbitral, no ho faran de cap manera els Tribunals ordinari. Són elles les que poden entendre els problemes del camp, les que poden entendre tots els costums, tots els procediments, totes les pràctiques que se segueixen en els contractes i en l'exploració de la terra, i únicament elles poden desenvolupar el dret. No és que tinguin facultats legislatives, com al·ha dit; no en tenen de facultats legislatives. El que tenen són les facultats suficients per a desenvolupar el Dret, i aquestes les ha de tenir sempre un Tribunal si vol tenir alguna eficàcia. Nosaltres sabem que els Tribunals no són una pura mecànica, si-

nó que han de tenir un esperit, i que aquest ha d'ésser el desenvolupar la llei amb tota la seva amplitud. És, doncs, un encert que aquestes Comissions arbitral constin aquí, com ho és també que les Comissions trobin matèria per treballar, com és la revisió dels contractes en tot moment i en totes ocasions, perquè els contractes no han d'ésser perpetus, sobretot quan les condicions econòmiques varien. I crec que faríem un gran bé a Catalunya i a la riquesa de Catalunya, si vosaltres, amb els vostres coneixements, volguéssiu col·laborar en aquesta obra. Crec que al cap i a la fi és el que hauréu de fer una hora o altra. Si no ho feu aquest Parlament, ho faria el que vingués. Cal una llei regulant els contractes de conreu i donant a aquesta terra unes noves normes de contractació per a poder-se adaptar als nous corrents d'exploració i d'economia moderna. Si no ho féssim nosaltres, ho hauríem de fer vosaltres mateixos un altre dia, i jo no crec que poguéssiu anar a menys que al que s'ha fet en aquest Projecte de Llei. Podeu, doncs, i així ho desitjo, col·laborar perquè aquest Projecte de Llei arribi a ésser una llei quasi perfecta, que és el que tots hem de desitjar. L'acceptació dels seus principis és l'única que podem discutir; i vosaltres podeu aportar-hi, perquè teniu coneixements per fer-ho, una gran quantitat d'idees que el perfeccionin i el faran més aplicable i més útil.

JOSEP COMAPOSADA

Amb Comaposada ha desaparegut una de les figures heroïques del Socialisme espanyol, una figura que tot i haver donat la totalitat de la seva vida a la causa del Socialisme peninsular, mai no deixà d'aportar a aquesta gran obra comuna l'empremta racial, les característiques i la peculiar manera de pensar d'un català autèntic que mai no volgué ni pogué renegar de la seva personalitat i la seva independència. Aquesta ja seria un tret revelador del seu caràcter si no en tingués d'altres de tant o més rellevants.

Aquestes eren, en tot primer lloc, la seva bonesa inabarcable, sense parlo possible en un polític de vida tan intensa com la de Comaposada; bondat que perdonava l'enemic i que tenia una irradiació poderosa que arribava a l'adversari per demanar-li consell i col·laboració per damunt de les discrepàncies ocasionals que pogués separar-los. Eren també condicions del seu caràcter, conseqüència natural d'aquella bonesa ingènita, una ponderació i una equanimitat a tota prova, i la renúncia completa i permanent de la seva persona, consagrada totalment a una vida de sacrifici.

Comaposada ha estat el pare del Socialisme a Catalunya. Tant de temps el l'ha encarnat que durant anys i anys arreu d'Espanya dir Comaposada era dir Socialisme català.

Amb Pablo Iglesias, a qui l'unia un afecte de germà, fou un dels fundadors del Partit Socialista Espanyol i un dels seus propagadors més ardents arreu d'Espanya i especialment i naturalment, de Catalunya. Ha col·laborat en tota la premsa socialista d'Espanya i ha estat director de diversos periòdics, entre els quals cal remarcar «La Internacional», que aparegué a Barcelona a l'entorn de l'any 1910.

Malgrat ésser sabater de professió i treballar tota la vida en ella, Comaposada, formidable auto-didacta, aconseguí crear-se una cultura vastíssima

i un profund coneixement de l'idioma francès que li permeté traduir perfectament diverses obres de Lafargue i col·laborar sobre qüestions socials en diversos diaris com en «La Tribuna», «Las Noticias» i «L'Intransigente», que li ho sollicitaren.

En el terreny sindical la seva activitat i la seva autoritat eren tantes que no hi havia a Catalunya cap nucli sindical que no hagués demanat la seva orientació i el seu ajut i arribà a donar-se el cas que els elements anarquistes de la C. N. T. demanaren la seva col·laboració en l'organització dels sindicats ferroviaris.

Hem dit al començament que era una de les característiques condicions de Comaposada la seva fidelitat a la nostra terra. Però aquesta condició assoleix la categoria de heroïcitat i sacrifici si es té en compte les grans possibilitats que se li oferiren durant la seva vida per traslladar el seu camp d'actuació a altres ambients més propicis i poder destacar damunt d'ells tota la seva personalitat, intel·ligent i bona. Però Comaposada volgué sempre romandre a Catalunya per prosseguir la tasca ingrata de propagar, amb desinterès d'apòstol, les idees socialistes en un ambient que durant tant de temps li ha estat hostil. Aquesta circumstància el fa creditor del record i de l'homenatge de tots els nostres companys, que avui comencen a gaudir de la col·lita sembrada i conreada pel company Comaposada.

Hi ha, però, encara, una altra circumstància que exigeix el nostre homenatge. Comaposada, fou, junt amb el plorat Campalans, l'Escorça i Serra Moret, un dels fundadors de la U. S. C. Ell, com els altres, velé amb dolor que no quedava cap altre camí per a les possibilitats d'expansió del Socialisme a Catalunya i col·laborà decididament en l'organització del nostre partit fins que, tot just fa sis anys, un atac cerebral l'allunyà per sempre més de l'activitat política. Comaposada ha

mort a Madrid, on residia des d'aleshores, a l'edat de setanta cinc anys.

Reposi en pau l'esforçat company, exemple i guia de socialistes. El seu record habitarà constantment l'esperit de les generacions obreres que s'aniran succeint i qu'aniran tramuntant-se, sota el seu guiatge, a través dels dies i dels anys, la torxa encesa de l'ideal socialista.

L'odissea del company Nin

El camarada Nin, tan estimat de tots els nostres companys, no ha acabat encara l'odissea imposada per les autoritats militars espanyoles, entesades a fer la vida impossible a tots aquells que es permeten el luxe de rebellar-se contra la seva corrupció i contra la corrupció dels amos que estan obligats a defensar-se.

Ahir el company Nin hagué de marxar novament a Algeciras, per comparèixer davant del consell de guerra que entén en la causa que se li ha obert. Novament els mitjans moderns de transport i comunicació s'han demostrat inexistents per a la nostra organització judicial i el camarada Nin hauria hagut de travessar Espanya en conducció ordinària si ell no s'hagués pagat les despeses d'un trasllat més digne i menys revoltant!

Acompanyem el camarada Nin en aquest nou episodi de la seva odissea i li desitgem — i per la nostra part farem que sigui així — que les contrarietats inherents a la seva situació siguin les menys possibles.

Subscripció electoral IMPORTANT

Les Seccions són pregades de trametre ràpidament al company Palomas, tresorer de la U. S. C., les quantitats votades i recaptades amb destí al fons electoral, així com la llista dels contribuents a les subscripcions, a fi d'ésser publicada a JUSTICIA SOCIAL.

Fulletó de «Justicia Social» N.º II

KARL MARX

La «Commune» de Paris

(Continuació)

va això? Que durant mesos i mesos la Commune amagà curiosament sota una careta de moderació i d'humanitat, la set de sang provinent dels seus instints demoníacs, per tal de donar-li sortida lliure a l'hora de la seva agonia.

El París dels obrers, en portar a cap sobre ell mateix el seu heroic holocaust, envoltà amb les seves flames edificis particulars i monuments públics. En un moment en què esquarteren la carn viva del proletariat, els seus amos no poden pas pretendre anar a reintegrar, triomfants, l'arquitectura intacta de llurs residències. El govern de Versalles crida: «Incendiàris!», i trameta aquesta consigna a tots

els seus agents, fins al fons dels llogarrets més ignorats, per llançar-los a la cacera dels seus enemics, que curava de presentar-nos com a incendiàris de professió.

La burgesia d'arreu del món que contempla complaguda el massacre després de la batalla, es retorç d'horror davant de la profanació de la pedra tallada i del morter!

Ésser vençuts, aquesta ha estat sempre la sort inevitable de tots els edificis situats al front de batalla de tots els exèrcits del món. Però en la guerra dels subjugats contra els subjugadors, l'única que la història pot justificar, això no és completament exacte. La Commune emprà exclusivament el foc com a mitjà de defensa, i encara fins que les tropes versalleses no començaren llur assassinat en massa dels presoners. Per altra banda, la Commune havia anunciat públicament molt temps enrera que si se l'obligava a aquest extrem, s'enterraria sota les ruïnes i faria de París un segon Moscou, com el Govern de la Defensa Nacional ho havia promès igualment, però únicament per ocultar la seva traïció.

A tal efecte havia fet preparar quantitats considerables de petroli.

La Commune sabia que si els seus adversaris no sentien cap preocupació per la vida de la població de París, en canvi sentien molt d'amor pels immobles que hi posseïen. I, per altra part, Thiers l'havia advertit que la seva venjança seria implacable. Així que tingué, a l'un costat de París, el seu exèrcit a punt per a entrar-hi i per l'altre els prussians tancant tota eixida, cuità a cridar ben alt: «Seré implacable! L'expiació serà completa i la justícia inflexible!»

Si els actes dels obrers parisencs podien ésser considerats com a vandalisme, era el vandalisme d'una defensa desesperada, no el vandalisme del triomf com el crim dels cristians en destruir els tresors d'art veritablement inestimables de l'antiquitat pagana però els historiadors han justificat àdhuc aquest vandalisme com una conseqüència relativament insignificant de la lluita entre una nova societat que s'edifica i una vella societat que s'esfondra.

La classe dominant havia jurat des-

truir la Revolució al preu d'una guerra civil portada a cap sota la protecció de l'invasor, de l'estranger. Aquesta conjuració arribà al seu zenit amb l'entrada dels pretorians de Mac-Mahon per la porta de Saint-Cloud i la matança que se'n seguí. Bismarck devora amb els ulls les ruïnes de París; hi veu segurament un avenç d'aquesta destrucció general de les grans ciutats, objecte de les seves esperances, al 1849, quan no era més que un senzill rural a la Cambra intorbable de Prússia. Devora amb els ulls els cadàvers dels proletaris de París. Per a ell, no és solament la Revolució exterminada que veu, sinó també la França apagada, la França decapitada en realitat i pel seu propi govern. Amb aquesta manca de penetració que caracteritza tots els homes d'Estat felïços, no veu més que la superfície d'aquest terrible, d'aquest immens esdeveniment històric.

Havia ofert mai la història l'espectacle d'un vencedor que, per coronar la seva victòria, es convertia sobtadament no sols en el penitent sinó en el

(Continuació)

Del passat moviment mercantil

En el miting celebrat a la Bohèmia el dia 23 del mes passat, un dels oradors, Jordi Arquer, va pronunciar unes paraules que, encara que jo sigui contrari de polemitzar amb ningú, m'obliguen a contestar-les, perquè els que les sentiren no creguin allò que qui calla és perquè té culpa.

El camarada Arquer va dir que la U. G. de Dependents, afecta a la Unió General de Treballadors, havia abandonat el Front Únic Mercantil, traicionant-lo. He sentit a dir tantes mentides al camarada Arquer des de la tribuna pública, i sense que es tornés vermell, que no m'estranya que el dia 23 hi tornés.

En representació de la U. G. T., vaig ésser delegat al Front Únic Mercantil, i en una Assemblea celebrada a la Bohèmia vaig fixar la nostra posició, que era la que nosaltres aniríem a la vaga quan s'haguessin esgotat tots els mitjans legals per a fer triomfar les nostres mínimes aspiracions, i que quan hi aniríem no ens tornaríem enrera més que en el cas que algú es quedés pel camí i l'haguéssim de recollir.

Fòrem cridats tots els components del F. U. M. a la Generalitat, per parlamentar amb la Patronal, i d'allí sortí el pacte que tothom signà, comproment-nos nosaltres a retirar la vaga, i els patrons a complir el laudat que dictés el Conseller de Treball de la Generalitat. Sortírem de la Generalitat convençuts que la primera victòria de la dependència mercantil era un fet, alhora que joiosos d'haver-la aconseguit sobre la burgesia més difícil de convèncer. Tot seguit donàrem una nota a la Radio, recomanant als vaguistes la represa del treball, ja que el conflicte era resolt.

Però es veu que a la tarda es van donar ordres contràries (en nom de qui?), i nosaltres no podíem estar disposats a escoltar el primer indocumentat que es presentés. Per tant, nosaltres, complint l'acord del Front Únic, vàrem aconsellar els nostres afiliats que anessin a treballar.

Jo no comprendc com, després d'aconseguir una petita victòria, sense lluita al carrer, sense malgastar energies; després de veure com s'havia pogut, per fi, disciplinar la gent mercantil, hi haguéssim pogut, per un excés de demagogia, tirar per terra tota aquella obra, que ens obria el camí per aconseguir-ne altres de més definitives.

Si el camarada Arquer conegués les tàctiques de la U. G. T., no hauria gosat dir el que digué, puix nosaltres no hem actuat mai de trencavagues. El que nosaltres no farem mai és jugar a la vaga. Nosaltres, quan llancem un moviment al carrer, ho fem en benefici de la classe que representem, però mai sabem que el que anem a fer la perjudica directament o indirectament. Nosaltres no defallim per això; nosaltres estem disposats que les millores obtingudes es respectin, i per això estem disposats a portar la lluita fins on calgui. I si sortíssim derrotats en la lluita, no plorarem, perquè els homes no ploren; al contrari, les derrotes ens enforteixen per emprendre noves lluites. I que consti al company Arquer, que la U. G. T. és massa alta perquè les seves baixes calúmies puguin arribar-li.

JACINT GENE

Crèdit i Previsió

SOCIETAT COOPERATIVA
Corts, 67-8, 1.º - Tel. 14872

L'objecte de la Societat es practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

El miting del dimecres

Parlaments dels companys Olarte, Comes, Barjau i Serra Moret

Amb la sala d'actes de la Casa del Poble completament plena, donà començament, a tres quarts d'onze de la nit de dimecres, el miting d'orientació política organitzat pel Comitè Mixte de la U. S. C. i de la U. G. T.

El company Fronjós explicà el retard sofert en el començament de l'acte, imposit per les circumstàncies, i l'absència dels companys Vila Cuenca i Comorera, malaista, i el company Ruiz Lecina, que es troba a Madrid per afers urgents. En substitució del company Vila Cuenca, el company Fronjós anuncia el company

ANTONI OLARTE

Recorda que en la seva última peroració, anuncià que s'havia clos el període de democràcia burgesa en la República espanyola. Els esdeveniments posteriors han confirmat aquest asserveració. Sense republicans, Espanya ha de derivar vers la monarquia o vers el Socialisme. Una de les tragèdies d'Espanya ha estat la manca d'esperit de classe de la burgesia. Recorda l'esfondrament de la primera república, determinat per la manca d'esperit de classe de la burgesia i per l'absència d'un partit de la classe treballadora.

La creació del Partit Socialista espanyol fou una tasca heroica i incomprendible en un moment en què Espanya registra una de les èpoques de major abjecció. I en els seus curts anys d'història, el Partit Socialista ha creat una consciència nova, ha creat l'ideal d'una nova Espanya, que no es coneix encara, que no es coneixerà fins que el Socialisme hagi triomfat plenament.

Aquesta tasca havia de desvetllar forçosament en els nostres adversaris una enemicat ferotge, però lògica i natural, puix gran és la incomprendió de la burgesia espanyola. Se'ns ha titllat d'oportunistes quan tem treballat per a la classe obrera com no ha treballat ningú més. No es podrà triomfar a Espanya si no ens apoderem de tot el poder polític, si no desterrem al militarisme. I per això la consigna dels nostres enemics ha estat la de guerra als socialistes. Tots han coincidit en el front anti-marxista. Però s'han equivocat, perquè nosaltres donem un valor molt relatiu a les actes, puix mentre tinguem una organització potent, mentre tinguem al darrera nostre una gran massa, la nostra influència ha d'ésser, és i serà cada vegada més decisiva.

En la lluita social, els socialistes ens trobem sols, però sols o acompanyats, anirem a la lluita, decidits, perquè no temem el futur i perquè creiem que lluitem per una causa justa, per un ideal de justícia i d'igualtat. Aquest ideal sols es pot aconseguir a costa d'esforç, de treball i forces vegades a costa de sang.

Els darrers esdeveniments polítics han esclarificat tant la situació, que ningú pot dubtar que nosaltres hi han dos bàndols a escollir. Que cadascú esculli el bàndol que interpreti els seus anhels i les seves reivindicacions. Avui, al cap de trenta anys d'acció heroica i continuada, avui que tenim més mitjans, seríem ben poca cosa que no portéssim cap a nosaltres la massa obrera i llançar-la a la destrucció de l'altre bàndol antagonic, de la reacció i del caciquisme.

Tot obrer que deserti d'aquest lloc que li oferim, és un traïdor per a ell i per a la seva classe. Llançem-nos a la lluita com una massa disciplinada per enderrocar les muralles de fang de la societat burgesa, darrera de les quals trobarem les grans societats dels nostres somnis, la societat dels nostres fills, la societat socialista. (Gran ovació.)

JAUME COMES

El diputat electe per la circumscripció de Barcelona és acollit amb afectuosos aplaudiments.

Assegura que malgrat, o millor dit a causa del càrrec que el poble li ha concedit, ell serà sempre un soldat de la causa obrera, que defensarà al Parlament de la República, com l'ha vingut defensant en els llocs on està representant la U. S. C.

Senyala que la tasca que els diputats de la U. S. C. han de portar a cap al Parlament de la República ha d'ésser en primer lloc recollir les aspiracions autèntiques del poble, desvetllades en la campanya electoral. I és especialment en l'aspecte social on s'ha d'intensificar l'acció de la nostra minoria.

Parla de l'evolució de la República des del seu adveniment i dels esforços i sacrificis realitzats pel Partit Socialista per mantenir la República que els uns darrera els altres, els republicans anaven deixant. Els sacrificis del Socialisme han estat inútils, en gran part a causa de la traïció de Ler-

roux, i avui ens trobem en què el sentit de la República ens ha estat completament saquejat per la reacció, la qual, per la complicitat d'Alcalá Zamora i de Lerroux, ha consolidat la seva posició i ha plantejat el problema polític en un pla de la màxima duresa. Això vol dir que nosaltres hem de saber lluitar en tots els terrenys, amb la decisió i l'energia necessària, tenint en compte sempre que el Parlament és un instrument que poc valor té ja per a la classe obrera. (Grans aplaudiments.)

FELIP BARJAU

El company Barjau és acollit també amb molts aplaudiments.

Les coses no estan a Catalunya ni a Espanya com nosaltres voldríem, però tampoc no estan com els nostres enemics voldríem. No estem tan malament com els nostres adversaris voldrien, puix tenim coratge i força suficient per entaular la lluita que s'apropa. I tenim, sobretot, el prestigi i la força de persuasió per guanyar als nostres ideals, grans masses obreres, encara verges de Socialisme, i que a la veu dels nostres oradors, han respost entusiasmats i decidides, encoratjant-nos i acompanyant-nos en la nostra lluita per la conquesta del poder polític.

Avui, el nostre deure és llançar-nos a aquesta lluita, per no deixar el poder a les mans de la reacció que es prepara a ofegar-nos. I és una tragèdia terrible la que succeeix avui, en aquests moments històrics: la defecció d'una fracció obrera que ha possibilitat el triomf de la reacció i posa en risc de perdre les nostres conquestes com a catalans i com a obrers. No som enemics de cap reivindicació obrera, però sí que ens sentim terriblement dolorits davant l'acció suicida i ineficaç a què un sector irresponsable ha portat a la classe obrera catalana. Avui, però, aquesta classe veu ben clar què té raó: si ella o nosaltres. Veu la classe obrera catalana que Catalunya ofereix totes les possibilitats d'una transformació i que, avui els uns i demà els altres, tots vindran amb nosaltres, que som els que millor podem aprofitar aquestes possibilitats per l'interès final del proletariat català.

El capitalisme no desaparèixerà sinó per la violència i és per això que si fins ara hem estat tolerants i civilitzats, si els nostres desitjos de pau i la nostra posició moral, no són comprensos, haurem de deixar córrer lliurement els nostres instints i fer ús de les armes que calgui.

S'apropa una altra lluita electoral. Tots sabem el que hem de fer. En passades lluites hem estat crítics per alliar-nos amb l'Esquerra i no formar part d'un front únic obrer. Però els números són eloqüents i a ells ens hem d'atendre. Primer que res, convé formar consciència socialista. I convé també donar-se compte del què representa la nostra aliança amb partits d'esquerra. Cal conèixer la psicologia de la classe obrera, de tradicions nihilistes i anarquistes i davant d'aquesta deplorable situació de la classe obrera, hem d'anar amb aquells que ens possibiliten una acció d'educació i de consciència socialista. Cal fer dintre poc que Catalunya sigui socialista perquè o ho serà o no serà res. (Grans aplaudiments.)

MANUEL SERRA I MORET

Es acollit també amb grans aplaudiments.

Considera que actes com aquest són els millors per fer consciència socialista.

Estudia l'evolució del pensament socialista a través del nostre temps fins a l'època present. Remarca el gran servei que la filosofia racionalista ha fet al Socialisme.

Recorda com un any endarrera eren molts els companys que tenien una idea equivocada de les nostres posi-

ibilitats dintre la República. Però si aleshores, com ara, apliquéssim rigorosament els nostres principis marxistes, hauríem vist que el procés ineluctable de l'evolució socialista tot just ha començat.

Sortosament, però a casa nostra — com deia Barjau —, ja hi ha una realitat socialista prèvia a la convicció socialista que ha d'ésser el punt culminant de la formació espiritual del nostre poble. La nostra activitat política no ha d'ocupar tota la nostra actuació ni àdhuc ha de constituir la fracció més important d'aquesta actuació. Però podem aprofitar totes les possibilitats, especialment les lluites electorals, per dirigir-nos al poble per fer conèixer el nostre pensament, que és, per experiència provada, el que més profundament remou les consciències del poble. Amb aquest convenciment, amb la força de la nostra veritat, totes les situacions ens seran fàcils. Es que hem de considerar la victòria de les dretes com un defalliment en la nostra marxa? Per damunt del canvi electorals, planarà sempre la fermesa de les nostres conviccions. Tant si les coses van bé com si van malament, tenim el deure de complir constantment amb el nostre deure.

Som aleshores els representants de la U. S. C., els representants del poble. I com més servim la U. S. C. més servim el poble. Cal, doncs, que en aquesta tasca ens aportem la vostra col·laboració activa, més que amb res amb la vostra intel·ligència, puix essent així, les altres coses vindran soles. (Grans aplaudiments.)

Joventut Socialista de Catalunya

MITING DE PRESENTACIÓ DE LA JOVENTUT SOCIALISTA DE SABADELL.

Diumenge vinent, a les 11 del matí, tindrà lloc a Sabadell un miting de presentació de la Joventut Socialista d'aquella localitat. Hi prendran part els companys Tomàs Amat, Josep Miret, Lluís Ardiaca i Emili Granier-Barrera, per la Joventut Socialista de Catalunya, i els companys Gabina Viana i Felip Barjau, per la Unió Socialista de Catalunya. Els companys esmentats, i tots aquells altres que vulguin concórrer a l'acte esmentat, hauran d'ésser a les 9 del matí a l'Estació dels Ferrocarrils de Catalunya.

CURS D'ECONOMIA POLITICA

Avui, dissabte, a dos quarts de vuit del vespre, el company R. Folch i Capdevila donarà la 5ena. lliçó de Curs d'Economia Política, a l'aula n.º 4.

L'OBRA D'ASSISTENCIA SOCIAL DE LA "U. S. C."

La Secció del Districte VIII de la Unió Socialista de Catalunya inaugura avui, dissabte, el Consultori mèdic gratuït, per a totes les famílies necessitades de la barriada, en el seu local del carrer Montmany, 24.

Aquest Consultori, que abarcarà diverses especialitats, estarà a càrrec dels doctors Bergós, Ribalta, Mira, Musterós, Cortada, Camprodón, Grau i Boira.

En l'acte inaugural parlarà el doctor Francesc Carreras sobre el tema: «La protecció i assistència de la dona embarassada».

LES DONES HAN DE SORTIR EL DIA 17 A LLUITA AMB ENEMAMA. I CAL QUE DEMOSTREIN QUE SABEN COMPLIR AMB VALENTIA EL PROPÍ DEURE.

Les eleccions de regidors

Cal que totes les Seccions de la U. S. C. de Barcelona, facin els esforços màxims per a contribuir a la victòria en la lluita electoral del dia 17 dels corrents.

Precau que obrin subscripcions per a subvenir les despeses quantitatives de la lluita electoral.

Cal demostrar que el nostre Partit sap complir degudament els seus compromisos.

Per tot dimarts proper els companys que puguin contribuir a la intervenció a les meses electorals, poden passar per la Secretaria de la Federació Comarcal per a donar lurs noms i adreces.

Elecció de candidats

Avui, dissabte, des de les sis de la tarda a les onze de la nit, i en la Secretaria número quatre de la Casa del Poble, es procedirà a l'elecció dels candidats a Regidors per a la propera lluita electoral. Cal presentar el carnet d'afiliat per a votar.

La dissolució dels escamots

(Ve de la pàg. 1.)

Amb l'Esquerra, doncs, sembla que ens hem entès, i la persistència dels pactes electorals confirma l'amistat antiga. Hem dit, però, que l'Esquerra podia refusar categòricament la nostra suggestió sobre l'ater, i podem atègir que els organismes responsables de la U. S. C. havien calculat prèviament la possibilitat del refús en donar estat públic a la petició.

Els nostres companys — i tothom que ha volgut conèixer les coses per ell mateix — ja saben la resta. L'Esquerra, que podia refusar, va admetre en principi la petició i no s'hi va oposar rotundament. Després d'això, era qüestió de dies convèncer-la amb les raons que teníem, si no l'hagués de convèncer més tard el rigor dels fets. I l'Esquerra, per boca autoritzada ens va prometre en forma solemnia i amb compromís irrevocable que dissoldria les forces de xoc abans o bé després de les eleccions, fos quin fos el resultat d'aquestes, que aleshores encara era una incògnita.

No podíem demanar-li altra cosa. El moment, la manera, l'oportunitat, havien de quedar al seu lliure albir, perquè nosaltres no érem ningú per ficar-nos a casa seva i menys per una qüestió tan delicada, que mereixia ésser tractada amb un tacte enorme per a no provocar reaccions desagradables. L'únic que vàrem fer — i dient-ho nosaltres era prou — va ésser assegurar públicament, en un manifest de l'Executiu, que havíem rebut plena satisfacció a les nostres demandes; la cosa resultava prou clara perquè ens entengués qui sapigués llegir. Vet aquí allò que els nostres injuriadors en van dir: «diplomàcia secreta».

No donem tota aquesta explicació per als nostres companys, que no la demanen, ni per als nostres aliats, que no la necessiten. Pensem, concretament, en aquells que movent-se ells mateixos entre maniobres i vacil·lacions innombrables, impulsats per rancúnies personals, van voler presentar la nostra actitud com a interessada i tèrbola. Tot això que expliquem avui podíem explicar-ho aleshores, però no s'ho valia. Teníem altra feina més útil. Altrament, ¿com volíem respondre a gents engegades fins a tal punt que, davant el manifest categòric i explícit de la U. S. C., en còpia venen els paràgrafs essencials tot fent semblant de no entendre'ls?

Els obrers del port, els metal·lúrgics, els manobres, tots els companys treballadors de la U. S. C. i de la U. G. T. i molts que no ho eren ens van entendre perfectament, i ens van votar. No tenim dret a creure, doncs, que el nostre Comitè no sapigués escriure, si ens entenen els companys senzills i conscients que no es guanyen la vida escrivint. Més aviat hem de pensar que els homes il·lustres que prethien censurar-nos aquells dies no sabien llegir.

LA FEDERACIÓ COMARCAL DE LA MARESMA

Seguint les orientacions de la U. S. C. el passat diumenge dia 3 es constituí a Mataró la Federació Comarcal de la Maresma.

La Comarcal de la Maresma quedà constituïda per les seccions de Sant Pol, Calella, Malgrat, Pineda, Sant Opi, Alella, Canet de Mar, Arenys de Munt i Mataró.

La Junta Directiva d'aquesta Federació Comarcal de la Maresma, que és la primera que es constituïx basada en les noves orientacions del darrer Congrés de la U. S. C., ha quedat domiciliada a la Casa del Foble de Mataró.